

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci žalobce: **R. O.**, zast. JUDr. Dmitrijem Rožděstvenským, advokátem, se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. OAM-421/LE-BA01-K01-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2024, č. j. 45 Az 9/2023-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Dmitrijovi Rožděstvenskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši **3.400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud předeslal, že žalobní tvrzení, v nichž se žalobce omezil na výčet typových nesprávností napadeného rozhodnutí, nepovažoval za soudního přezkumu způsobilé žalobní body, neboť nebyly provázány s konkrétními skutkovými okolnostmi. Také žalobním námitkám týkajícím se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dalších obecných vad napadeného rozhodnutí se ze stejného důvodu věnoval pouze v rozsahu, v jakém byly vztaheny ke konkrétním skutkovým okolnostem případu. Žalobní argumentaci požadující eurokonformní výklad, pojednávající o rozložení důkazního

břemene a prokazování pronásledování nebo vážné újmy zejména vlastní věrohodnou výpovědí žadatele pak krajský soud posoudil vzhledem k obsahu konkrétních žalobních námitek jako irelevantní. Žalobce totiž vůbec netvrdil, že by mu hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. a) až c) téhož zákona, která vyplývá z unijních předpisů.

[4] Dále se krajský soud zabýval možností udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který byl v tomto zákoně zakotven do 30. 6. 2023, neboť žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 4. 2023. V tomto směru krajský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, i na navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2024, č. j. 3 Azs 80/2023-27, které se k otázce udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozby vážné újmy pro závažné onemocnění a možnost jeho zhoršení pro neodpovídající léčbu v zemi původu již vyjádřily. Upozornil i na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 18. 12. 2014, ve věci C-562/13, *Abdida*, podle něž žadateli v pozici, v jaké je i nynější stěžovatel, musí být poskytnuta ochrana vyplývající z vnitrostátní právní úpravy, jež nespadá do působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).

[5] Krajský soud na základě uvedených východisek dovodil, že žalobci z povahy věci nemohla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu jeho zdravotního stavu, a že v jeho případě přichází v úvahu pouze ochrana ve formě humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K jeho udělení je nezbytné, aby se jednalo o případ „hodný zvláštního zřetele“, přičemž posouzení této otázky je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá soudnímu přezkumu toliko v tom rozsahu, zda nevybočilo ze zákonných mezí, zda odpovídá pravidlům logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem. S ohledem na zmíněnou povahu humanitárního azylu jako národního institutu krajský soud v dalším vycházel při přezkumu závěrů žalovaného k této otázce ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť přímého účinku ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) se v takovém případě nelze dovolávat. K prolomení zásady vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. podle krajského soudu nemohlo dojít ani na základě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Pro uvedené krajský soud nepřihlížel k tvrzené změně zdravotního stavu žalobce, k níž mělo dojít v průběhu soudního řízení, tedy po vydání napadeného rozhodnutí.

[6] Krajský soud přesto doplnil dokazování lékařskými zprávami o zdravotním stavu žalobce, jejichž zhodnocením dospěl k závěru, že zde nejsou takové skutečnosti týkající se žalobcova zdravotního stavu, které by žalovaný opomněl v napadeném rozhodnutí zohlednit. Nepřisvědčil tudíž žalobci v námitce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Naopak shledal, že závěry žalovaného mají podklad v lékařských zprávách založených ve správním spise. Nadto žalobce žádné konkrétní námitky stran hodnocení jeho

pokračování

zdravotního stavu v žalobě neuvedl. Stejně tak nijak blíže nerozporoval úvahy žalovaného o dostupnosti léčby v zemi původu včetně závěru o možnosti žalobce získat tam zdravotní pojištění. Závěr žalovaného, podle nějž zdravotní stav žalobce nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, tak označil za přezkoumatelný i souladný se zákonem.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti rekapituluje obsah napadeného rozsudku a odůvodňuje přijatelnost kasační stížnosti tím, že otázka zdravotního stavu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a jeho zhoršení po vydání napadeného rozhodnutí je pravidelně se opakující skutečností v řízeních ve věcech mezinárodní ochrany. Z toho plyne, že její posouzení má rozpoznatelný dopad nad rámec nyní projednávané věci.

[9] Stěžovatel namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru o tom, že jeho zdravotní stav v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl natolik vážný, aby odůvodnil udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu, a že výrazné zhoršení zdravotního stavu po vydání napadeného rozhodnutí není důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Má totiž za to, že v jeho případě byly splněny podmínky pro jeho udělení, nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) [správně zřejmě písm. d) – poznámka soudu] téhož zákona, když jeho vycestování do země původu v aktuálním zdravotním stavu by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Mimoto jeho zdravotní stav byl velmi vážný již v době vydání napadeného rozhodnutí, takže mu měla být udělena mezinárodní ochrana.

[10] Dále stěžovatel rozporuje závěr žalovaného, podle kterého je schopný práce a nic tedy nebrání jeho vycestování do země původu. Má za to, že je tomu naopak, neboť je závislý na péči jiných osob a není schopen se samostatně pohybovat. V době vydání napadeného rozhodnutí o něj pečovali zaměstnanci pobytového střediska, přičemž v zemi původu nemá nikoho, kdo by se o něj postaral. Vycestování do země původu pro něj tudíž znamená odtržení od současné sociální podpory, nemožnost pokračovat v aktuálních léčebných terapiích, negativní dopad na jeho fyzické i psychické zdraví a reálné riziko úmrtí. Z toho stěžovatel dovozuje, že žalovaný i krajský soud stran existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona nedostatečně zjistili skutkový stav věci.

[11] Napadený rozsudek dále stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný, neboť se v něm krajský soud nevypořádal s žalobní argumentací a bezdůvodně neprovedl jím navržené důkazy. Stěžovatel konkrétně navrhoval vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, výsledky zaměstnanců pobytového střediska, kteří by mohli poskytnout informace o rozsahu poskytované péče a potvrdit jeho závislost na ostatních a neschopnost samostatného pohybu, a sdělení O. P. S. Důstojnost, Domova se zvláštním režimem v N. (dále jen „Domov Důstojnost“) o důvodech jeho přemístění z pobytového střediska. V této souvislosti připomíná, že z lékařské zprávy MUDr. J. S. vyplývá, že není a nebude schopen

vykonávat pravidelné zaměstnání, že jeho zdravotní stav odůvodňuje přiznání invalidního důchodu a že do budoucna lze očekávat zhoršení hybnosti nosných kloubů dolních končetin. Kromě toho zdůrazňuje, že podle rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 12. 2016 ve věci *Paposhvili proti Belgii* (dále jen „rozsudek *Paposhvili*“) má být institut doplňkové ochrany sice vyhrazen pro velmi závažné případy, ale nikoliv jen pro ty, v nichž je žadatel bezprostředně ohrožen na životě. Spadají sem tedy i případy vážně nemocných osob, u kterých v zemi původu hrozí nedostatek vhodné péče či přístupu k ní. Přestože uvedené závěry podle mínění stěžovatele dopadají i na nyní souzenou věc, krajský soud se tímto argumentem vůbec nezabýval.

IV.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že zvážení její důvodnosti ponechává na Nejvyšším správním soudu, neboť kasační argumentace směřuje výhradně proti procesnímu postupu krajského soudu.

V.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné.

[14] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[15] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů však Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Jak výše uvedeno, stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti dovozuje z toho, že posouzení zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu a jeho zhoršení po vydání napadeného rozhodnutí představuje pravidelně se opakující otázky v řízeních ve věcech mezinárodní ochrany, a právě v tom podle něj spočívá přesah jeho vlastních zájmů ve smyslu § 104a s. ř. s. Uvedený názor však Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesdílí, jelikož k problematice, kterou stěžovatel nastoluje i v nynější kasační stížnosti, existuje ustálená judikatura kasačního soudu. Přitom stěžovatel netvrdí potřebu tzv. judikaturního odklonu od výkladu v této judikatuře dosud zastávaného v otázce posouzení zdravotního stavu žadatele a jeho případných změn. Kritéria přijatelnosti vyplývající z § 104a s. ř. s. nejsou v souzené věci splněna, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost nepřijal k meritornímu přezkumu.

[16] Ke stěžovatelem namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou dovozuje ze skutečnosti, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní argumentací, a také z toho, že krajský soud bezdůvodně neprovedl navržené důkazy, postačí odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2

pokračování

Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 či také ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33 a řada dalších).

[17] Požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu uvedené judikatury přitom krajský soud dostál. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci v míře odpovídající její obecnosti náležitě vypořádal. V odst. 25. až 30. napadeného rozsudku vyložil, proč ve světle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže být zdravotní stav stěžovatele důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 psím. d) zákona o azylu. Z právě uvedené části napadeného rozsudku tudíž vyplývá i důvod, proč krajský soud nezohlednil rozsudek *Paposhvili*, na který stěžovatel bez bližší argumentace odkazoval v doplnění žaloby ze dne 28. 5. 2024 (stejně jako i nyní v kasační stížnosti). Ačkoliv krajský soud výslovně nereagoval na každé dílčí tvrzení stěžovatele, z napadeného rozsudku je zřejmé, že se věnoval všem stěžejním námitkám, čímž se vypořádal s obsahem a smyslem stěžovatelovy žalobní argumentace. Důvody napadeného rozsudku tudíž nechybí.

[18] Jakkoliv stěžovatel brojí také proti neprovedení navržených důkazů krajským soudem, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není povinností soudu provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak soud vždy musí náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72 nebo ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80).

[19] Krajský soud v odst. 20. napadeného rozsudku zcela v souladu s právě zmíněnou judikaturou uvedl, že nevyhověl návrhu stěžovatele na zpracování znaleckého posudku ohledně jeho zdravotního stavu, na provedení výsledků zaměstnanců pobytového střediska, na vyžádání si sdělení Domova Důstojnosti o důvodech jeho přemístění z pobytového střediska a na vyžádání veškeré zdravotní dokumentace Domova Důstojnosti, protože jimi stěžovatel hodlal prokazovat svůj v té době aktuální zdravotní stav. Podle názoru krajského soudu však byl pro nyní souzenou věc rozhodný skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.), což detailněji vysvětlil v odst. 32. až 33. napadeného rozsudku, aniž stěžovatel proti těmto závěrům nyní jakkoli brojí. Lze tedy shrnout, že krajský soud nepochybil, když navržené důkazy neprovedl, neboť tento svůj postup v napadeném rozsudku řádně odůvodnil. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti v souvislosti s namítaným neprovedením navržených důkazů poukazuje na lékařskou zprávu z Chirurgické ambulance MEDIKO, spol. s r. o. ze dne 22. 1. 2024 a na propouštěcí zprávu Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a. s. ze dne 8. 12. 2023, pak těmi krajský soud dokazování provedl při jednání dne 24. 10. 2024 (viz odst. 20. napadeného rozsudku), jak plyne ze záznamu z tohoto jednání (viz č. l. 71 spisu krajského soudu). K porušení doktríny opomenutých důkazů tudíž ze strany krajského soudu nedošlo.

[20] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že krajský soud i žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav věci. Tuto argumentaci však nijak dále nerozvíjí. Nejvyšší správního

soudu přitom setrvale judikuje, že „pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy, nechť si každý střeží svá práva; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37). Nejinak tomu je i v souzené věci. Nejvyšší správní soud není v tomto směru povinen, ale ani oprávněn za stěžovatele jeho kasační argumentaci jakkoliv domýšlet. Nemá se tudíž v tomto směru ani k čemu konkrétně vyjádřit.

[21] Taktéž otázkám týkajícím se udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění do 30. 6. 2023) a humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona, které podle stěžovatele krajský soud posoudil nesprávně, se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře věnoval.

[22] V již výše zmíněném usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Azs 186/2022-48 Nejvyšší správní soud dovodil, že „doplňkovou ochranu na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023, bylo možné udělit i) cizinci, kterému by v případě jeho vycestování z České republiky hrozila ve státě jeho původu vážná újma, ii) která svou intenzitou nemusí dosahovat intenzity újmy předvídané v § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu a iii) s ohledem na hrozbu této vážné újmy by vycestování cizince znamenalo porušení mezinárodních závazků České republiky.“

[23] Na tyto závěry následně navázal v rozsudku č. j. 3 Azs 80/2023-27, na který případně poukázal již krajský soud. V něm vyslovil, že dosavadní judikaturou přijímaný názor, vyjádřený například v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Azs 435/2018-32, podle nějž „může za určitých výjimečných okolností závažný zdravotní stav žadatele a jeho případné zhoršení představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu, a může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany“, ve světle závěrů rozšířeného senátu v usnesení č. j. 7 Azs 186/2022-48 neobstojí. Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že „je nezbytné § 14a zákona o azylu vykládat eurokonformně, a tedy v souladu s čl. 3 kvalifikační směrnice i se závěry rozsudku Soudního dvora ve věci M'Bodj. Ten shledal, že závažné onemocnění a hrozba vážné újmy z důvodu jeho zhoršení pro neodpovídající léčbu v zemi původu nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle kvalifikační směrnice, a tedy ani podle § 14a zákona o azylu.“ Dále k tomu dodal, že „neudělení doplňkové ochrany nemůže resultovat v navrácení žadatele do země původu, pokud by toto navrácení představovalo porušení povinností členského státu plynoucích ze čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 12. 2014, věc C-562/13, Abdida, vyplývá, že žadateli v takovéto pozici musí být poskytnuta ochrana vůči takovému navrácení na základě vnitrostátní právní úpravy daného členského státu, která však nespadá do působnosti kvalifikační směrnice. To ostatně potvrzuje i rozšířený senát v odst. 57 a 58 svého usnesení – Česká republika musí skrze vnitrostátní úpravu respektovat princip non-refoulement, nemůže tak však činit prostřednictvím rozšiřování doplňkové ochrany v rozporu s její logikou a judikaturou Soudního dvora.“

[24] Jak výše uvedeno, závěry této judikatury krajský soud v napadeném rozsudku zcela respektoval a dospěl v souladu s ní k závěru, že udělení doplňkové ochrany podle § 14a

pokračování

odst. 2 písm. d) zákona o azylu nelze odůvodnit zdravotními důvody, které představovaly jádro stěžovatelovy žalobní argumentace. Zbývá dodat, že stěžovatel se v kasační stížnosti omezil pouze na obecné tvrzení o tom, že mu měla být doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu udělena, aniž by se proti zcela konkrétním závěrům krajského soudu obsaženým k této otázce v odst. 25. až 30. napadeného rozsudku jakkoliv konkrétně vymezil. Nejvyšší správní soud ve stejné míře obecnosti dodává, že závěry krajského soudu týkající se nesplnění předpokladů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu považuje za dostatečné a souladné s judikaturou.

[25] Také k problematice humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu existuje ustálená a konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. K otázce humanitárního azylu setrvale judikuje, že *„[s]oudu nepřisluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48) a obdobně se vyjádřil například v rozsudku ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Azs 42/2022-32, ale i řadě dalších.

[26] I této judikatury se krajský soud v napadeném rozsudku přidržel a nikterak se od ní neodchýlil. Přezkum napadeného rozhodnutí v otázce neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu provedl přesně v těch limitech, které ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu předvídá. V podrobnostech lze odkázat zejména na odst. 31., 34. a 35. napadeného rozsudku, které nyní netřeba opakovat. Úkolem krajského soudu nebylo namísto žalovaného znovu hodnotit zdravotní stav stěžovatele a zabývat se tím, zda jsou u něj dány důvody hodné zvláštního zřetele, nýbrž pouze posoudit, zda žalovaný při hodnocení možnosti udělení humanitárního azylu stěžovateli s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti jeho případu (konkrétně jeho zdravotního stavu) nepřekročil meze správního uvážení či jej nezneužil. A tomu krajský soud dostál.

[27] Namítá-li konečně stěžovatel, že krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru o tom, že zhoršení stěžovatelova zdravotního stavu v době po vydání napadeného rozhodnutí nemůže být důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud dodává, že takový závěr z napadeného rozsudku neplyne. Krajský soud toliko v odst. 32. a 33. napadeného rozsudku vyslovil, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. provedl soudní přezkum v souladu se skutkovým a právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Neshledal totiž předpoklady pro úplný *ex tunc* přezkum ve smyslu čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, neboť humanitární azyl je institutem národního práva, nikoliv unijního, tudíž přímý účinek uvedené směrnice se na tuto otázku nevztahuje. I zde se přitom přidržel ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Ostatně ani zde stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně jsou tyto závěry krajského soudu nesprávné a omezuje se jen na obecný nesouhlas s nimi. To však přijatelnost jeho kasační stížnosti založit nemůže.

[28] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil ke všem uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a podklady a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od

ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura tak dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

VI.

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[31] Stěžovateli byl již v řízení o žalobě k jeho zastupování ustanoven advokát JUDr. Dmitrij Rožděstvenský. Ten stěžovatele podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zastupuje i v řízení o kasační stížnosti a jeho náklady nese stát. Ustanovenému zástupci náleží za zastupování stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024; shodně dále] a současně náhrada hotových výdajů (režijní paušál) s tímto úkonem související, která podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 300 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti tedy celkem činí 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu